

NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI

- Despre grijile vieții, Duminica a 3-a după Rusalii -

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne facem griji pentru multe, să nu ne pierdem speranța, să ne facem doar datoria și la datoria noastră va adăuga Dumnezeu ceea ce El are de adăugat, deoarece suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9). Să facem noi ce trebuie să facem din partea noastră și atunci nu ne vom îngrijora, căci Dumnezeu în mod sigur va face partea Lui, „căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea” (Matei 6, 32). Îndemnul este de a conlucra cu Dumnezeu, deci nu trebuie să trăim în panică, în alertă sau în deznădejde. Munca este unul din principiile fundamentale ale învățaturii Mântuitorului. Cum s-ar contrazice El acum? În înțelepciunea poporului nostru există o vorbă: „Adună bani albi pentru zile negre”. Ei se pot aduna prin muncă și ne spune Mântuitorul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10, 7). O repetă și Sfântul Apostol Pavel: „Cine nu vrea să lucreze, să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3, 10). În

Învățătura celor 12 Apostoli se spune: „Dacă cel ce vine la voi este un drumeț, ajutați-l cât puteți, dar să nu rămână la voi decât două sau trei zile, dacă e nevoie. Dacă vrea să se stabilească la voi ca meseriaș, să lucreze și să rămână, dar dacă nu are o meserie, socotiți-vă după priceperea voastră, ca să nu trăiască cu voi împreună un creștin trândav”. Dumnezeu a avut în vedere ca fiecare vietate, plantă, pasăre, animal sălbatic sau domestic și omul să trăiască după o rânduială a lor. Precum i-a rânduit fiecareia. Florile, copacii, iarba își iau hrana din pământ, păsările trebuie să caute, animalele sălbatice trebuie să vâneze, cele domestice să primească de la om, iar omul să muncească. „Cu osteneală să te hrănești din pământ în toate zilele vieții tale” (Facere 3, 17). Tot cel ce trăiește după rânduiala lui Dumnezeu nu moare de foame. Iar omului i s-a prescris rânduiala de a trăi prin muncă. Nici un om nu moare dacă respectă rânduiala. În natură există hrană, dar omul trebuie s-o caute, s-o pregătească, s-o scoată din pământ. Sfânta Scriptură îndeamnă la un echilibru între rugăciune și muncă. Niciodată una fără cealaltă. E drept și e bine să sacrificăm din noi înșine pentru alții, dar nu pentru a ne face viața mai comodă, plătind cu viitorul nostru. Cuvântul Evangheliei este ca o lecție importantă împotriva lăcomiei, care trage la pământ ființa menită să zboare la ceruri. Din pofta egoistă de avere ignorăm interesele spirituale, din interese exclusiv pământești. Asta ne duce la egoism și atunci în inima noastră nu mai este loc pentru nimeni. Vom fi departe de Dumnezeu și de slujirea aproapelui. Trebuie să golim locul pentru slujirea păcătoasă, „ca toate celelalte să ni se adauge”. Adăugarea celor de folos de la Dumnezeu nu vine de la sine. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă lucrare, întrajutorare, milostenie, iubire, milă. Ea se așază în locul de unde am scos egoismul. Sfântul Clement Romanul spune: „Ziua și noaptea să vă luptați pentru binele fraților. Fiți gata pentru tot lucrul bun”. A ne preocupa și „de celelalte” nu este interzis, dar întotdeauna „să fim nu numai auzitori, ci și împlinitori ai cuvântului” (Iac. 1, 22)

Icoana Maicii Domnului „Îndrumătoarea”

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca, începând cu anul 2019, Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț să fie sărbătorită și cinstită în fiecare an, în ziua de 9 iulie. Icoana „Hodighitria”, care se traduce **Îndrumătoarea**, este considerată cea mai frumoasă icoană bizantină din câte s-au păstrat și din câte se cunosc. Încercătura duhovnicească deosebită a acestei icoane vine și din rugăciunile cu care au înconjurat-o, de-a lungul celor șase secole de când se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț, mii de călugări, mulți dintre ei deveniți sfinți. Ea datează din anul 665, a fost pictată în Lida și dăruită domnitorului Alexandru cel Bun de Împăratul Bizanțului, Ioan al VIII-lea Paleologul. În timpul unei invazii a Imperiului Otoman, în anul 1821, icoana a fost ascunsă, împreună cu unele odoare ale mănăstirii, în Muntele Rusu, la șase kilometri depărtare de Mănăstirea Neamț, iar la 28 octombrie 1822 a fost adusă înapoi. Monahii care o aduceau au fost întâmpinați de stareț și obște la un kilometru de mănăstire, unde se află o biserică și un vechi „cerdac”, iar acolo s-a ridicat o cruce de marmură pe care s-a scris istoria ducerii și aducerii icoanei din Muntele Rusu. Pe această cruce este gravată următoarea istorisire: „Această cruce s-a ridicat spre semnul și aducere aminte a anului 1821, când venind turcii în Țara Românească, asupra noastră și multe răutăți făcând bisericii și creștinilor, fiecare se mântuia cum putea. Deci, în acest timp la această sfântă mănăstire stărețind sfinția sa părintele Ilarie, ne-a poruncit nouă, monahilor, de am adus sfânta icoană a Maicii Domnului din biserică mare a mănăstirii spre muntele Rusu și am ascuns-o într-un deal, în pădure, împreună cu alte odoare și documente, la anul 1821, luna iunie, ziua 3”. În secolul 19, în vremea starețului Neonil, a fost confecționată o valoroasă ferecătură din argint cu pietre prețioase. Icoana a devenit un simbol al bătrânei chinovii și se bucură astăzi de mare cinstire, așa cum s-a bucurat și în veacurile trecute. Icoana de la Mănăstirea Neamț este parte integrantă a istoriei și frumuseții acestei cetăți voievodale, ca odor de mare preț, pe care îl păstrează cu sfințenie. Acesta este marele dar al Mănăstirii Neamț, adus prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

„Bucură-te, Rază a înțelepciunii Soarelui Hristos, Turn nebirit al creștinilor, Cetatea Cea cerească a Luminii, Vasul Cel plin de mirul laudelor îngerești, bucură-te, Maică a Domnului, Ceea Ce reverși daruri de minuni celor ce cu inimă smerită cad înaintea sfintei Tale icoane, cerând alinarea suferințelor și mare milă. Nu ne uita și pe noi, cei ce, măcar că nu știm a-ți aduce cuvânt vrednic de laudă, nădăjduim la acoperământul milostivirii Tale”. Amin!

Prieten adevărat este acela care te susține în ceea ce vrei să faci, indiferent cât de greu i s-ar părea, dar în același timp lipsit de păcat. Prieten adevărat este acela care îți va inspira încredere în ceea ce faci când te va vedea dezorientat. Prieten adevărat este acela care este în stare să meargă până în pânzele albe și înapoi împreună cu tine, deși niciodată nu îți va spune asta. Dar ți-o va dovedi cu fiecare ocazie. Din păcate prietenii adevărați sunt cel mai greu de găsit. Mulți se înșeală crezând că au descoperit adevărații prieteni, dar care la prima întâmplare mai dificilă își arată colții și imediat te „mușcă” fără milă. În zilele noastre, se crede că nu este chiar atât de greu să arăți ca un prieten adevărat. Este de ajuns câteva fapte bune și câteva vorbe „dulci” și gata, prietenul adevărat ți-a ieșit în cale. Dar nu e așa! Aceștia nu se numesc prieteni, ci profitori, mișei, și grav este faptul că acest fel de „prieteni” sunt tot mai des întâlniți! O prietenie adevărată se întemeiază pe iubire. Iubirea este cea mai mare poruncă a Mântuitorului. Ea nu se arată prin vorbe, ci prin fapte, prin ajutorul dat și prin compasiune, prin trăirea sufletească. Prietenul adevărat este acela care se bucură de bucuria prietenului său și se întristează de necazul lui. Adevăratul prieten este cel care nu rămâne indiferent, ci se implica sufletește. De asemenea, prietenia adevărată se vede la vreme de necaz, de cumpănă în viața cuiva. Sfântul Antonie cel Mare spunea: „Nu-ți descoperi gândurile tuturor, ci doar aceluia care pot să-ți vindece sufletul” (Filocalia vol.1). Aceste cuvinte cuprind toată esența prieteniei și se referă la faptul că nu trebuie să-ți împărtășești gândurile oricui, ci doar aceluia care simți și crezi că pot să te înțeleagă și să-ți vindece sufletul. Prietenia este iubirea sufletului sănătos față de un alt suflet sănătos. Prietenia este sfântă, curată, nevinovată, fidelă, neschimbătoare, sinceră, temerară, adevărată, veșnică. Prietenia este o virtute, pentru că își are sălașul în buna educație a sufletului sănătos; căci nu se unește decât cu virtutea și este iubitoare de virtute, îmbrățișând-o și rămânând cu ea în veci. Prietenia, ca virtute, se lasă atrasă de ceea ce-i este asemenea și își află odihna în virtuțile care se înrudesc. Prietenia este legătura dintre suflete asemănătoare. Este o pătimire a sufletului cugetător limpede, care se leagă printr-o iubire puternică de cei care-i sunt dragi, unind prin dorință, într-o singură realitate, sufletele care prin firea lor au tendința să fie despărțite. Prietenia este statornică, nu face concesii. Prietenia este un anume fel de plăcere morală care îndulcește sufletul. Prietenia îndură orice, prin compasiune și solidaritate. Aristotel a spus: „Prietenia este un suflet care locuiește în două trupuri”. Prietenia este mai puternică decât iubirea născută din înrudire, fiindcă iubirea din înrudire este rodul necesității, pe când prietenia aparține liberei alegeri. Prietenia impune evlavie față de cele pe care prietenii le consideră a fi sfinte, curăție în modul de viață, integritate în ceea ce privește deprinderile morale, fidelitate în caracter, statornicie în decizii, sinceritate în cuvinte, îndrăzneală în susținerea a ceea ce este corect și folositor și în a spune adevărul. Prietenia este susținătoarea pe pământ a bunăstării și fericirii a doi oameni buni, pentru că prietenia nu poate să se nască prin firea ei decât între oameni buni. Prietenia înseamnă armonie în cuget, unire în cuget, împreună viață în respect.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 10 iulie	18:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Vineri 12 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 13 iulie	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 14 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Căinele și lupul

Într-o seară, un câine gras mergea prin pădure. S-a întâlnit cu prietenul său, lupul. Câinele îi spuse lupului: „Bună seara, prietene. Te îmbolnăvești pe zi ce trece. Ai vreo problemă? Ești bolnav?”. „Nu, prietene, spuse lupul. Nu sunt bolnav. Nu mănânc totdeauna. Așa că devin tot mai slab în fiecare zi”. Atunci câinele i-a spus: „Vrei să-l slujești pe stăpânul meu? Îți va da mâncare bună!”. Lupul a răspuns cu nerăbdare: „Sunt dispus să-ți slujesc stăpânul. Sunt gata să merg cu tine”. Pe măsură ce înaintau prin pădure, lupul vede un semn la gâtul câinelui și îl întreabă de la ce este. „Lanțul meu a făcut acest semn, spuse câinele”. „Înseamnă că ești adesea legat”, spuse lupul. „Da, sunt legat când îmi păzesc casa”, spuse câinele. „Dar după ce mă eliberez, pot să plec oriunde îmi place”. „Noapte bună! spuse lupul. Nu-mi place să fiu înlănțuit. Nu-mi place să mănânc bine. Îmi place să fiu liber”.

MORALA: Libertatea este de neprețuit.

Câte ciori sunt în oraș

Un rege a pus o întrebare la care curtenii nu au putut răspunde. Pe când lumea se gândea la un răspuns, a venit și un sfetnic vestit care a întrebat ce s-a întâmplat. Aceștia i-au spus întrebarea: „Câte ciori sunt în oraș?”. Sfetnicul s-a dus la rege și i-a spus că sunt douăzeci și una de mii cinci sute douăzeci și trei. Când regele a întrebat de unde știe răspunsul, sfetnicul a spus: „Cere-le oamenilor Măriei tale să le numere. Dacă sunt mai multe, înseamnă că rudele ciorilor au venit în vizită”. Mulțumit de răspuns, regele i-a dăruit sfetnicului un rubin și un șirag de perle. **MORALA:** Explicația unui răspuns este la fel de importantă ca și răspunsul.

Lăptăreasa

Milica, lăptăreasa, a muls vaca și a obținut două găleți de lapte. A vrut să meargă la piață să-l vândă. Pe drum a început să se gândească câți bani va câștiga. „Odată ce o să am bani, cumpăr o găină, aceasta va face ouă și pui. Ouăle le pot vinde. O să-mi cumpăr o casă ce-i va face invidioși pe toți...”. Pe când gândea asta, Milica a vărsat gălețile cu lapte. **MORALA:** Nu vinde pielea ursului din pădure.

Trandafirul îngâmfat

A fost odată un trandafir tare mândru de felul în care arăta. Era totuși tare necăjit că lângă el creștea un cactus urât. În fiecare zi îl insulta pe cactus, dar acesta nu răspundea. Într-o vară, fântâna din grădină a secat și nu mai era apă pentru flori. Trandafirul a început să se vestejească. I-a cerut cactusului apă, iar acesta i-a dat și au devenit prieteni. **MORALA:** Nu judeca după aparențe.